

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/113/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2519010143
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Tencer
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2519010143.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Tencera a sudcov Mgr. Kristíny Ferencziovej a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaných L. M. a M. H., pre pokračovací prečin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20, § 212 odsek 1 písmeno a), písmeno b), odsek 2 písmeno b) Trestného zákona v znení účinnom od 01.08.2019, o odvolaní obžalovaných proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 14.8.2019 č. k. 8T/42/2019-544, na verejnom zasadnutí konanom dňa 24.10.2019 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania obžalovaných L. M., nar. X.X.XXXX a M. H., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a j ú.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom boli obžalovaní L. M. a M. H. uznaní za vinných z pokračovacieho prečinu krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20, § 212 odsek 1 písmeno a), písmeno b), odsek 2 písmeno b) Trestného zákona v znení účinnom od 01.08.2019, ktorého sa mali dopustiť na tom skutkovom základe že:

1) obžalovaní L. M. a M. H. po predchádzajúcej vzájomnej dohode v čase od 03.34 hod. do 06.15 hod. dňa 20.2.2019 v obci Trebatice na Piešťanskej ulici číslo 124, najskôr M. H. preskočil asi 180 cm vysoké murované oplotenie do areálu Pneuservisu Midagas, odkiaľ následne cez oplotenie L. M. podal plynový rezák o dĺžke 90 cm, výrobné číslo ENISO5172, plynový rezák o dĺžke 50 cm, výrobné číslo DH3-3179, plynový rezák o dĺžke 50 cm, výrobné číslo ENISO5172, plynový rezák o dĺžke 50 cm, výrobné číslo RN3170, 4 ks hliníkových elektrónov z vozidla Opel Sintra číslo A002832508, A002832504, A002832500, A002832503, zadné kufrové dvere striebornej farby od vozidla Audi A6, 2,5 TDI, výrobné číslo E000260 a biele plastové vedro s obsahom gurtňa oranžová o dĺžke 9,5 m a 5 ks kovových ventilov, ktoré si za plotom uschovali a pripravili na následný odvoz, čím majiteľovi G. H. z F. spôsobili škodu v celkovej výške 531,50 eur

2) obžalovaný L. M. a M. H. po predchádzajúcej vzájomnej dohode v presne nezistenom čase od 18.00 hod. dňa 19.2.2019 do 07.00 hod. dňa 20.2.2019 v obci Rakovice najskôr L. M. preskočil oplotenie pozemku potravín PT Univerzál, kde prinesenými kliešťami prestrihol visiaci zámok na kovovej kletke slúžiacej na úschovu propán-butánových fliaš v areáli potravín PT Univerzál, zatiaľ čo M. H. dával pozor a následne z tejto kletky spoločne naložili do vozidla Peugeot Partner, modrej farby, EČ: TT 697GB, 9 ks 10 kg naplnených propán-butánových fliaš a 1 ks 3 kg propán-butánovej fľaše, ktoré previezli do obce Dubovany, čím spôsobili spoločnosti PRVÁ SLOVENSKÁ PROPÁNBUTÁNOVÁ SPOLOČNOSŤ, a. s., IČO: 36057673, so sídlom Žiar nad Hronom, SNP 1301 škodu krádežou v celkovej výške 445,26 eur a D. F. podnikajúcemu pod obchodným menom D. F. a spol., s miestom podnikania 922 01 Veľké Orvište 305, IČO: 14104199 škodu poškodením zámku vo výške 9,20 eur

a uvedeného konania v bode 1 a 2 sa dopustili napriek tomu, že L. M. bol rozsudkom Okresného súdu Piešťany pod sp. zn. 8T/34/2016 zo dňa 22.8.2018, právoplatný dňa 21.12.2018, okrem iného odsúdený za pokračovací zločin krádeže spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 212 odsek 1, odsek 3 písmeno a), odsek 4 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e) Trestného zákona a bol mu uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 3 (tri) roky do 22.11.2021 a M. H. bol rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 8T/23/2017 zo dňa 23.8.2017, právoplatný dňa 23.08.2017 odsúdený za zločin krádeže spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 212 odsek 1, odsek 4 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e) Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 4 (štyri) roky do 23.08.2021.

Za to súd obžalovaným uložil nasledovné tresty:

Obžalovanému L. M.

Podľa § 212 odsek 2 Trestného zákona v znení účinnom od 1.8.2019, s poukazom na § 36 písmeno l), písmeno n) Trestného zákona, § 38 odsek 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 73 odsek 2 písmeno d) Trestného zákona sa obžalovanému ukladá ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Obžalovanému M. H.

Podľa § 212 odsek 2 Trestného zákona v znení účinnom od 1.8.2019, s poukazom na § 36 písmeno k), písmeno l), písmeno n) Trestného zákona, § 38 odsek 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 13 (trinásť) mesiacov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Zároveň podľa § 83 odsek 1 písmeno g) Trestného zákona súd ukladá zhabanie vecí patriacich obžalovaným a to: 2 ks klieští s červenými rúčkami, 1 ks skrutkovača s čierno-červenou rukoväťou, 1 ks žltých strihacích nožníc na železo s čiernymi rukoväťami, 1 ks plynovej zbrane čiernej farby s označením CZ 75 SP-01 SHADOW, MADE IN TAIWAN so zásobníkom a dózou s guľkami a 1 ks pajsra s čiernou rúčkou.

Podľa § 83 odsek 2 Trestného zákona sa vlastníkom zhabaných vecí stáva Slovenská republika.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolania obaja obžalovaní, ktorými napádajú výrok o treste.

Obžalovaný M. H. v písomnom vyhotovení odvolania poukazuje na nasledovné skutočnosti:

Moje odvolanie smeruje proti výroku o vine a treste, a to najmä z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 písm. b) a písm. e) Tr. por. Napadnutý rozsudok považujem v časti výroku o uloženom treste za nesprávny a nezákonný.

Napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu považujem za čiastočne nepreskúmateľné pre jeho neurčitosť. Súd sa dostatočným spôsobom nevysporiadal s argumentáciou obhajoby vo vzťahu k uloženiu trestu. Súd svoje rozhodnutie odôvodnil predovšetkým skutočnosťami, ktoré vychádzajú z účelového a subjektívneho pohľadu súdu prvého stupňa na moju trestnú činnosť (vrátane trestnej

činnosti spáchanej v minulosti). Odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje viacero nepresností, ktoré súd interpretuje v môj neprospech.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie o treste odôvodnil predovšetkým tým, že som skutky spáchal v priebehu plynutia 4 ročnej skúšobnej doby podmieneného odsúdenia za rovnakú trestnú činnosť, prečin som spáchal dvoma skutkami v priebehu jednej noci, hodnotou odcudzených vecí, mierou akou som sa podieľal na spáchaní skutkov. Z uvedených dôvodov súd považuje trest odňatia slobody v trvaní 13 mesiacov za potrebný na moju prevýchovu a nápravu, a to aj ohľadom na to, že majetkovej trestnej činnosti sa údajne dopúšťam aj za účelom obstarania si drog, ktorých som konzumentom.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu súdu prvého stupňa považujem za potrebné uviesť, že ju považujem za účelovú a subjektívnu. Súd prvého stupňa dostatočne nevysvetlil, z akého konkrétneho dôvodu je práve uloženie trestu odňatia slobody v trvaní 13 mesiacov dôvodné a zákonné. Súd dostatočným spôsobom nevysvetlil, z akého dôvodu považoval za potrebné ukladanie trestu v polovici zákonom stanovenej trestnej sadzby za situácie, keď som učinil vyhlásenie o vine a výrazne som napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti. V odôvodnení rozsudku absentujú konkrétne právne úvahy, ktoré by dostatočným spôsobom ozrejmovali právne posúdenie a vyhodnotenie všetkých okolností prípadu vo vzťahu k uloženému nepodmienenému trestu odňatia slobody. Zároveň považujem napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný aj v tom smere, že zo žiadneho z doposiaľ produkovaných dôkazov nevyplýva, že by som páchal majetkovú trestnú činnosť aj za účelom obstarania drog, ktorých som údajne konzumentom. V tomto smere ide o účelové hodnotenie dôkazov zo strany súdu prvého stupňa. V žiadnom prípade som sa nedopustil skutkov uvedených v obžalobe z dôvodu potreby finančných prostriedkov na zaobstaranie drog. Táto skutočnosť nebola preukázaná žiadnym dôkazom, práve naopak, v rámci mojej výpovede (učinenej aj vo forme písomného vyjadrenia) som sa dostatočne jasne a zrozumiteľne vyjadril k mojej motivácii spáchania žalovaných trestných činov (v žiadnom prípade nebolo motiváciou zabezpečenie drog, keďže viac ako pol roka pred spáchaním skutku som neužíval žiadne omamné látky).

V súvislosti s trestnou činnosťou, ktorá mi je kladená za vinu uvádzam, že od samého počiatku tohto konania som spolupracoval s OČTK, k predmetným skutkom som sa doznal a výrazne som napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti (na rozdiel do spoluobžalovaného M.). V tejto súvislosti preto neobstojí tvrdenie súdu na str. 9, že som v prípravnom konaní využil svoje právo nevypovedať. Táto skutočnosť nie je v súlade so skutočnosťou, nakoľko od počiatku som v tejto trestnej veci vypovedal a od počiatku som sa k trestnej činnosti priznal (túto okolnosť si zrejme súd pomýlil s obž. M.). Z uvedeného je zrejmé, že od samého počiatku som prejavoval značný kritický postoj k mnou spáchanej trestnej činnosti a snažil som sa niesť zodpovednosť za moje neuvážené konanie.

V súvislosti s nepreskúmateľnosťou rozhodnutia poukazujem v ďalšom na fakt, že súd pri určovaní výmery trestu nezohľadnil moje osobné pomery a najmä fakt, že som otcom dvoch maloletých detí, o ktoré som sa pred mojím zadržaním riadne a vzorne staral, a to aj napriek tomu, že s matkami detí som nežil v spoločnej domácnosti. Napriek tejto skutočnosti som prejavoval záujem o svoje deti a minimálne každý druhý víkend som sa s deťmi stretával, najmä však so starším synom, ktorý ma ku mne vytvorený silný citový vzťah. Naše vzájomné odlúčenie maloletý syn znáša veľmi negatívne. Uvedomujem si, že som mal na tieto skutočnosti myslieť pred spáchaním skutkov, čo ma nesmierne mrzí a úprimne to ľutujem. Počas doterajšieho výkonu väzby som si uvedomil moje zlyhanie a doterajší výkon väzby je pre mňa dostatočným ponaučením, aby som viedol riadny život a dokázal vynahradiť mojím deťom a mojej rodine všetky útrapy, ktoré som im spôsobil mojím nezodpovedným konaním. Z uvedených dôvodov som učinil už počas výkonu väzby všetky opatrenia smerujúce k tomu, aby som mal v prípade prepustenia vytvorené všetky podmienky pre vedenie riadneho života (vrátane zabezpečenej práce, ktorú však súd nevzal do úvahy s poukazom na to, že som mal na to myslieť počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia, pričom s takouto argumentáciou sa nestotožňujem, keďže som tvrdo pracoval, i keď len brigádne, čo ma však nemôže diskvalifikovať v smere, v akom to interpretuje súd prvého stupňa).

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti uvádzam, že súd sa mojimi osobnými pomermi takmer vôbec nezaoberal v odôvodnení napadnutého rozsudku, čím postupoval v rozpore s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por.

V súvislosti s vyššie uvedenými skutočnosťami (predovšetkým namietanou nepreskúmateľnosťou rozsudku súdu prvej inštancie) uvádzam, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl.

6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach, je aj právo procesných strán na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania. Požiadavky na právnu argumentáciu vyplývajú aj z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a smerujú k tomu, aby výsledok rozhodovacej činnosti súdov bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby akákoľvek procesná strana (prípadne nezaujatý čitateľ rozsudku) nemusela hľadať odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov. Súdny musí pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho čo uviedli procesné strany. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí potom vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej (v tomto prípade predovšetkým vo vzťahu k výroku o treste). Súd vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, aby jeho zábery boli zrozumiteľné, spravodlivé a presvedčivé.

V ďalšom poukazujem na skutočnosť, že súd pri rozhodovaní o treste v dostatočnej miere nezohľadnil moje vyhlásenie o vine v zmysle ustanovenia § 257 ods. 1 Tr. por. Inštitút vyhlásenia obžalovaného v prípade, ak obžalovaný vyhlási, že je vinný, výrazne urýchľuje konanie pred súdom a umožňuje, aby sa súd zaoberal len otázkou trestu. Vo veľkej väčšine prípadov končia takéto „skrátene“ hlavné pojednávania právoplatným rozsudkom súdu už po jeho vyhlásení s tým, že súd na uvedené vyhlásenie prihliada obdobne ako pri uzatvorení dohody o vine a treste (teda znížením trestu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby), pričom tento inštitút umožňuje súdu pomerne rýchlo riešiť aj prípady, v ktorých nemohla byť uzatvorená dohoda o vine a treste z dôvodov nedohody na výroku o treste, respektíve bol podaný odpor voči vydanému trestnému rozkazu, nakoľko práve výmera či druh trestu (nie otázka viny) je medzi stranami sporný. Súd sa tak primárne môže zamerať na otázku trestu (alebo aj ochranného opatrenia) a viesť dokazovanie iba v tomto smere, pričom prípadné odvolanie je taktiež podané len do výroku o treste a odvolací súd preskúmava taktiež len výrok o treste. V prípade vyhlásenia o vine je súd zároveň povinný skúmať aj prípadnú aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. Súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine by mal mať možnosť (nie povinnosť) pristúpiť na báze analógie k mimoriadnemu zníženiu trestu za rovnakých podmienok, ako pri schválení dohody o vine a treste. Dokonca, keďže ide o uznanie viny bez garancie alebo predpokladu určitého (pre obžalovaného priaznivého) rozhodnutia o treste, možnosť mimoriadne znížiť trest je tu ešte dôvodnejšia. Ide o procesnú logiku vzdania sa práva na (kompletné) súdne konanie, v rámci ktorej je vhodné a vecne správne umožniť mimoriadne zmiernenie trestu. Som toho názoru, že práve o takýto prípade tu ide a súd pokojne mohol pristúpiť k aplikácii ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. (aj s ohľadom na moje osobné pomery, kritický postoj k spáchanej trestnej činnosti, spoluprácu s OČTK a pod.). Aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. pritom súd prvého stupňa mohol zohľadniť práve v uložení trestu domáceho väzenia prípadne trestu povinnej práce, eventuálne kombináciou týchto trestov, čím by nepochybne došlo k naplneniu účelu trestu. Nepochybne však súd prvého stupňa mal zohľadniť moje vyhlásenie o vine pri určovaní výmery nepodmienečného trestu odňatia slobody a ukladať mi trest na samej spodnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby (ak už mal súd potrebu ukladať mi nepodmienečný trest odňatia slobody). K argumentácii súdu vo vzťahu k spáchaniu skutkov počas plynutia skúšobnej doby podmienenečného odsúdenia si dovoľujem uviesť, že táto skutočnosť objektívne vychádza z vykonaného dokazovania, avšak nemožno na ňu prihliadať, keďže v tomto konaní som súdený za konkrétne trestné činy, ktoré nemajú súvis s trestnou činnosťou spáchanou v minulosti a nemožno na tieto trestné činy poukazovať v odôvodnení rozhodnutia. Súd prvého stupňa bol povinný hodnotiť vykonané dôkazy a okolnosti ukladaniu trestu izolovane od predchádzajúcej trestnej činnosti. V tejto súvislosti poukazujem na fakt, že skôr či neskôr možno očakávať rozhodnutie o mojom neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmienenečného odsúdenia (čo aj samotný súd prvého stupňa naznačuje vo svojom rozhodnutí), preto za skutky spáchané v minulosti budem niesť zodpovednosť samostatne bez ohľadu na trest uložený v tomto trestnom konaní.

S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti som toho názoru, že uložený trest odňatia slobody je neprimeraný. Uložený trest odňatia slobody vo výmere 13 mesiacov je vzhľadom na všetky okolnosti prípadu neprimeraný a je v rozpore s účelom trestu tak, ako ho má na mysli ustanovenie § 34 Tr. zák. Za daného skutkového a právneho stavu bolo na mieste zväžiť možnosť uloženia trestu domáceho väzenia prípadne trestu povinnej práce, eventuálne ich kombináciou, za súčasného uloženia primeraných obmedzení a povinností, čím by bola dostatočne zabezpečená ochrana spoločnosti aj moja náprava. Trest domáceho väzenia predstavuje pomerne nový druh trestu, pričom v rámci SR sú vytvorené všetky podmienky na jeho aplikáciu. Základným motívom trestu domáceho väzenia je možnosť pre odsúdeného

zachovať si sociálne, príp. aj ekonomické väzby. Nezanedbateľné je aj hľadisko hospodárnosti, keďže výkon takého trestu je neporovnateľne menej nákladný než výkon trestu odňatia slobody v ústave. Rovnako poukazujem aj na to, že hierarchického postavenia trestu domáceho väzenia hneď za trestom odňatia slobody možno usudzovať, že trest domáceho väzenia by sa mal stať významnou alternatívou k nepodmienečnému trestu odňatia slobody. Ukladaný by mal byť najmä v prípadoch, ak s prihliadnutím na všetky okolnosti je síce nutné postihnúť páchatela obmedzením slobody (nestačí len podmienečné odsúdenie), ale vzhľadom k jeho vlastnostiam a k rodinným pomerom postačuje podstatne menšia intenzita zásahov voči nemu ako pri výkone trestu odňatia slobody. Tento trest mi bolo možné uložiť s poukazom na vyššie uvedené, ako aj s poukazom na závažnosť môjho konania a možnosti mojej nápravy, kedy za daných skutkových a právnych okolností nepochybne postačuje na moju nápravu aj miernejšia forma obmedzenia. V súvislosti s vyššie uvedeným poukazujem na skutočnosť, že doterajší výkon väzby mal na mňa výrazný prevýchovný efekt, zvlášť za situácie, keď sa v mojom prípade jedná o prvú skúsenosť s prostredím výkonu väzby (keďže som nikdy v minulosti nebol vo výkone trestu ani vo výkone väzby). Pri ukladaní trestu súd nedostatočne zohľadnil okrem iného menšiu závažnosť žalovaných skutkov, pri ktorých zároveň nevznikla žiadna škoda, keďže všetky odcudzené veci boli predovšetkým mojou zásluhou vrátené poškodeným (v tejto súvislosti neobstojí poukazovanie súdu na hodnotu odcudzených vecí, nakoľko spomínaná hodnota je pre ukládanie trestu irelevantná).

Ak už však súd mal potrebu ukladať mi nepodmienečný trest odňatia slobody, v takom prípade mi za daného skutkového a právneho stavu (predovšetkým s poukazom na moje vyhlásenie o vine a výraznú prevahu poľahčujúcich okolností) mal súd ukladať trest na samej spodnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby. Súd prvého stupňa skutočne jasne a zrozumiteľne nevysvetlil, z akého dôvodu mi ukladal trest v polovici zákonom stanovenej trestnej sadzby, keď všetky okolnosti nasvedčovali možnosti ukladania trestu na spodnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby. Napadnutý rozsudok je odchýlkou od zaužívanej súdnej praxe a je v rozpore s predvídateľnosťou súdnych rozhodnutí, kedy súdy v rámci svojej rozhodovacej praxe pri obdobných skutkových okolnostiach ukladajú páchatelom tresty na spodnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby. Postup súdu prvého stupňa považujem v týchto súvislostiach za arbitrárny a mám dôvodný predpoklad, že súd prvého stupňa kompenzoval zmenu právnej úpravy účinné od 01.08.2019, ktorá bola v konečnom dôsledku v môj prospech (uvedené myšlienkové postupy naznačil vo svojej záverečnej reči aj zástupca prokuratúry). Som toho názoru, že súd pri ukladaní trestu mal vychádzať z trestnej sadzby vychádzajúcej z platnej právnej úpravy a mohol ukladať buď navrhované alternatívne tresty, eventuálne trest odňatia slobody na spodnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby.

S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti žiadam Krajský súd v Trnave, aby zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Piešťany sp. zn. 8T/42/2019 zo dňa 14.08.2019 a uložil súdu prvého stupňa znovu konať a rozhodnúť, eventuálne aby Krajský súd v Trnave zmenil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa tak, že mi ukladá trest domáceho väzenia v trvaní podľa úvahy súdu, prípadne trest povinnej práce, eventuálne trest domáceho väzenia za súčasného uloženia trestu povinnej práce za súčasného uloženia primeraných obmedzení a povinností, eventuálne nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov.

Obžalovaný L. M. v písomných dôvodoch odvolania poukázal na to, že uložený trest je neprimerane prísny. Uviedol, že okresný súd sa dostatočne nevysporiadal s tým, že sa doznal, že mal dve poľahčujúce okolnosti a že skutok spáchal pod vplyvom návykovej látky a v neposlednom rade, že škoda bola uhradená. Z uvedeného dôvodu sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku vo výroku o treste a uloženia trestu odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov.

Krajský súd na podklade podaných odvolaní podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť o odôvodnenosť výrokov o treste napadnutého rozsudku, proti ktorému mohli odvolatelia podať odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré tomuto predchádzalo a tak zistil, že odvolania obžalovaných nie sú dôvodné.

V prvom rade je potrebné uviesť, že v postupe okresného súdu neboli zistené chyby, ktoré by mohli spôsobiť nesprávnosť napádaného výroku o treste.

Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery okresný súd vychádzal z ustanovení § 34 odsek 1, odsek 4, odsek 5 písmeno a) Trestného zákona, pričom vzal do úvahy spôsob spáchania činu, jeho následky, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce okolnosti, priťažujúce okolnosti, osobu páchatelov, ich pomery a možnosť ich nápravy ako aj to, akou mierou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu.

Obžalovaným boli uložené nepodmienečné tresty odňatia slobody, nakoľko súd mal za to, že iný druh trestu by im nezabránil v páchaní ďalšej majetkovej trestnej činnosti.

V súvislosti s tým okresný súd poukázal na predchádzajúce odúdenia obžalovaných. U obžalovaného M. na to, že od 21.12.2018 plynula 3 ročná skúšobná doba podmieneného odsúdenia za pokračovací zločin krádeže, ktorého sa dopustil 5 skutkami, pričom obžalovaný sa už po dvoch mesiacoch plynutia skúšobnej doby opätovne dopustil majetkovej trestnej činnosti spáchanej dvomi skutkami, ktorej výnos mal byť použitý aj na obstaranie pervitínu, od ktorého je obžalovaný závislý, preto by iný druh trestu nezabezpečil ochranu spoločnosti ani by nevedol k náprave obžalovaného.

Pri určovaní výmery trestu súd správne zohľadnil dve poľahčujúce okolnosti uvedené v § 36 písmeno l), písmeno n) Trestného zákona, nakoľko obžalovaný vinu na hlavnom pojednávaní priznal a čin úprimne oľutoval a na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine, pričom v prípravnom konaní síce využil svoje právo nevypovedať, avšak po zadržaní s políciou spolupracoval a uviedol meno spolupáchateľa, teda napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom. Príťažujúca okolnosť zistená nebola. Keďže predchádzajúce odsúdenie vo veci Okresného súdu Piešťany sp. zn. 8T/34/2016 je kvalifikačným znakom skutkovej podstaty, preto súd správne naň neprihliadol ako na príťažujúcu okolnosť.

S prihliadnutím na prevahu poľahčujúcich okolností ako aj mieru ich závažnosti sa zákonom ustanovená trestná sadzba podľa ustanovenia § 212 odsek 2 Trestného zákona v znení účinnom od 1.8.2019 v trvaní od 6 mesiacov až 3 roky menila tak, že sa znižovala horná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu a súd tak správne ukladal obžalovanému trest v sadzbe 6 mesiacov až 26 mesiacov. Opodstatnenosť výšky trestu okresný súd odôvodňoval s ohľadom na skutočnosť, že obžalovaný spáchal skutky len 2 mesiace po začatí plynutia 3 ročnej skúšobnej doby podmieneného odsúdenia za rovnakú trestnú činnosť, pričom prečin spáchal dvomi skutkami v priebehu jednej noci, ako aj hodnotu odcudzených vecí. S takýmto odôvodnením Krajský súd v celom rozsahu súhlasí, pretože trest v polovici takto upravenej trestnej sadzby vo výmere 16 mesiacov je i podľa názoru krajského súdu trestom primeraným a zodpovedajúcim zákonu. Aj krajský súd je toho názoru, že trest kratšieho trvania by nevedol k náprave obžalovaného, nakoľko rovnakej trestnej činnosti spáchanej až 5 skutkami sa dopustil už v minulosti. Pre obžalovaného tak ani podmienený trest vo výmere 3 rokov nebol dostatočnou výstrahou na to, aby sa rovnakého konania opätovne nedopustil, a to ešte v tak krátkej dobe po začatí plynutia skúšobnej doby.

Takýto trest aj krajský súd považoval za potrebný na prevýchovu a nápravu obžalovaného, zohľadniac tak generálnu, ako aj individuálnu prevenciu, prihliadnuc aj na okolnosť, že obžalovaný sa dopúšťa majetkovej trestnej činnosti aj za účelom obstarania si drog.

Keďže u obžalovaného bola znalkyňou zistená závislosť od psychoaktívnej látky - pervitínu (metamfetamínu) v silne rozvinutej forme v psychickej zložke a obžalovaný uviedol, že skutkov sa dopustili pod vplyvom drog, súd správne postupoval, keď uložil obžalovanému L. M. protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

U obžalovaného H. okresný súd poukázal na to, že od 18.4.2016 plynula obžalovanému najskôr 1 ročná skúšobná doba podmieneného odsúdenia a následne od 23.8.2017 mu pokračovala v plynutí až 4 ročná skúšobná doba podmieneného odsúdenia v rámci ukladania spoločného trestu za pokračovací zločin krádeže, ktorého sa dopustil 9 skutkami, pričom obžalovaný sa v treťom roku plynutia skúšobnej doby opätovne dopustil majetkovej trestnej činnosti spáchanej dvomi skutkami.

Pokiaľ ide o žiadosť obžalovaného o uloženie trestu domáceho väzenia alebo trestu povinnej práce, okresný súd k tejto skutočnosti zaujal správne stanovisko, keď skonštatoval, že tieto druhy trestov by dostatočne nevedli k náprave obžalovaného ani k ochrane spoločnosti. Je potrebné poukázať na to, že obžalovaný sa majetkovej trestnej činnosti dopúšťal viacerými skutkami, je pravidelným konzumentom pervitínu (metamfetamín) bez rozvinutej závislosti, avšak keďže je nezamestnaný a nemajetný, touto formou si evidentne zabezpečuje finančné prostriedky nielen na bežné potreby, ale aj drogy. Obžalovaný sa už zločinu krádeže dopustil, a to až 9 skutkami, kedy mu bola ukladaná dlhá skúšobná doba, ale ani táto skutočnosť ho nevedla k tomu, aby sa trestnej činnosti alebo iného protiprávneho konania už nedopúšťal. Okrem toho ľahkovážny postoj obžalovaného k dodržiavaniu právneho poriadku je zrejmý aj z jeho registra priestupkov, kde má 24 záznamov, pričom až 16 priestupkov sa dopustil počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia, a to aj jedného priestupku proti majetku, pričom

už tieto priestupky samé o sebe by mohli byť dôvodom na rozhodnutie o neosvedčení sa odsúdeného v skúšobnej dobe. Ku skutočnosti, že sa obžalovaný zamestná a má aj prisľúbené zamestnanie treba uviesť, že takýto postoj mal obžalovaný prejavíť na začiatku skúšobnej doby a nie až na jej konci, aj to až potom, čo bol krátko po spáchaní skutkov zadržaný.

Pri určovaní výmery trestu súd zohľadnil tri poľahčujúce okolnosti uvedené v § 36 písmeno k), písmeno l), písmeno n) Trestného zákona, nakoľko obžalovaný sa pričínil o odstránenie škodlivých následkov trestného činu tým, že polícii po zadržaní uviedol, sa odcudzili aj plynové fľaše a kde sa tieto nepoškodené nachádzajú, na hlavnom pojednávaní sa priznal a čin úprimne oľutoval a na hlavnom pojednávaní urobil aj vyhlásenie o vine, pričom v prípravnom konaní síce využil svoje právo nevypovedať, avšak podrobne sa vyjadril k zaisteným veciam a po zadržaní s políciou spolupracoval, keďže uviedol, že sa dopustili aj odcudzenia plynových fliaš, teda napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom. Súd u obžalovaného nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť. Predchádzajúce odsúdenie vo veci Okresného súdu Piešťany sp. zn. 8T/23/2017 je kvalifikačným znakom skutkovej podstaty, preto súd naň neprihliadol ako na priťažujúcu okolnosť. Rozhodnutie vo veci Okresného súdu Piešťany sp. zn. 0T/16/2016 bolo zrušené čo do viny aj trestu rozsudkom Okresného súdu Piešťany vo veci 8T/23/2017, kde bol ukladaný spoločný trest, preto ani na toto rozhodnutie súd neprihliadol ako na priťažujúcu okolnosť, keďže bolo vo vzťahu k obžalovanému v celom rozsahu zrušené.

S prihliadnutím na prevahu poľahčujúcich okolností ako aj mieru ich závažnosti sa zákonom ustanovená trestná sadzba podľa ustanovenia § 212 odsek 2 Trestného zákona v znení účinnom od 1.8.2019 v trvaní od 6 mesiacov až 3 roky menila tak, že sa znižovala horná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu a súd tak ukladal obžalovanému trest v sadzbe 6 mesiacov až 26 mesiacov. S ohľadom na skutočnosť, že obžalovaný spáchal skutky v priebehu plynutia 4 ročnej skúšobnej doby podmieneného odsúdenia za rovnakú trestnú činnosť, prečin spáchal dvomi skutkami v priebehu jednej noci, hodnotu odcudzených vecí, mieru akou sa podieľal na spáchaní skutkov (kedy si na uľahčenie odvozu vecí prenajal motorové vozidlo), súd obžalovanému ukladal trest prihliadnuc aj na tri poľahčujúce okolnosti, tesne pod polovicou takto upravenej trestnej sadzby, teda vo výmere 13 mesiacov. Súd má za to, že trest kratšieho trvania by nevedel o náprave obžalovaného, nakoľko rovnakej trestnej činnosti spáchanej až 9 skutkami sa dopustil už v minulosti. Pre obžalovaného tak ani podmienený trest vo výmere 2 rokov nebol dostatočnou výstrahou na to, aby sa rovnakého konania opätovne nedopustil. K argumentu obhajcu k ukladaniu trestu na spodnej hranici trestnej sadzby, teda 6 mesiacov, keďže u obžalovaného prichádza do úvahy premena podmieneného trestu ukladaného podľa pôvodnej právnej úpravy pre ustanovenie § 212 Trestného zákona, treba v prvom rade uviesť, že súd rozhodoval o výške trestu s ohľadom na okolnosti aktuálne prejednávanej trestnej činnosti s prihliadnutím na osobu obžalovaného. Okrem toho treba uviesť, že predchádzajúce podmienené odsúdenie v trvaní 2 roky bolo obžalovanému uložené v rámci schválenej dohody o vine a treste pod dolnú hranicu trestnej sadzby, ktorá bola 3 roky až 10 rokov, pričom obžalovaný v uloženej skúšobnej dobe spáchal až 16 priestupkov.

Je teda nepochybné, že okresný súd pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu naozaj detailne zohľadnil všetky rozhodujúce skutočnosti pre ukládanie trestov a tresty, ktoré obžalovaným uložil sú trestami primeranými a zodpovedajúcimi zákonu zohľadňujúcimi tak generálnu, ako aj individuálnu prevenciu.

Nemožno teda súhlasiť z námietkami ohľadne nepreskúmateľnosti a nekonkrétosti napadnutého rozhodnutia, nakoľko tak, ako je vyššie uvedené, sa okresný súd náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými okolnosťami ako aj s osobnými pomermi obžalovaných a dostatočne zrozumiteľne a právne podložil a vysvetlil, prečo uložil obžalovaným také tresty ako sú uvedené vo výroku rozsudku. Argumentácia okresného súdu je i pre krajský súd postačujúca na vyslovenie jednoznačných záverov o správnosti prvostupňového rozsudku v napádanej časti.

Obžalovaných súd správne zaradil podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko obžalovaní doposiaľ neboli vo výkone trestu odňatia slobody.

Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností preto krajský súd nemohol akceptovať žiadnu námietku obžalovaných uvedenú v písomných dôvodoch odvolaní a keďže nezistil ani žiadne iné dôvody pre zmenu prvostupňového rozhodnutia, odvolania oboch obžalovaných ako nedôvodné v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.